

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Dagmar Stamidisovou v právní věci žalobce: **Alberta Ž.**, nar. xxx, trvale bytem xxx, tč. Věznice Mírov proti žalovanému: **Česká republika Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, adresa pro doručování Věznice Valdice, se sídlem nám. Míru 56, Valdice
o ochranu osobnosti

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku ve výši 200.000,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Pokud žalobce požaduje dalších 9.800.000,- Kč, v této části se žaloba zamítá.
- III. Zamítá se žaloba, že žalovaný je povinen ověřitelným způsobem doručit žalobci písemnou omluvu na hlavičkovém papíře se státním znakem a s úředně ověřeným podpisem úřadujícího nejvyššího představitele žalovaného, a to v následujícím znění: Vězeňská služba ČR se tímto omlouvá žalobci za bezdůvodnou újmu, kterou utrpěl prostřednictvím neoprávněného zásahu do jeho všeobecného osobnostního práva, a to do práva na lidskou důstojnost, do práva na ochranu před ponižujícím zacházením a diskriminací, do práva na ochranu zdraví a života a organizovanou šikanou způsobenou výkonem státní moci způsobem, který neznají žádné zákony státu v době, kdy pobýval ve věznici Valdice v období od nabytí účinnosti zákona č. 379/2005 Sb. až do dnešních dnů. Vězeňské službě ČR je líto, že nezabezpečila řádnou ochranu osob před vlivem karcinogenních zplodin z tabákových výrobků prostřednictvím „pasivního kouření“ (ověřený podpis nejvyššího představitele žalovaného).

- IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši Kč 11.800,- do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu na ochranu osobnosti, přičemž tvrdil, že ze strany žalovaného došlo k zásahu do jeho osobnostních práv, zvláště pak do ústavně garantovaného práva na ochranu zdraví, a to neplněním povinností vyplývajících z ustanovení § 8 odst. 2 a 3 zák.č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky. V důsledku toho byl žalobce po delší dobu vystaven ve Věznici Valdice účinkům tzv. pasivního kouření, kterému se nemohl vyhnout jako odsouzený, který musí dodržovat vězeňský řád a rozkazy příslušníků Vězeňské služby České republiky. Žalobce tvrdil, že byl po celou dobu pobytu ve věznici ve Valdicích vystaven pasivnímu kouření, a to v podstatě všude a každý den. Tomuto kouření byl vystaven i v nočních hodinách, neboť cely nemají těsnění. I když by byl umístěn na nekuřáckou celu, stále bude vystaven pasivnímu kouření kuřáků z okolních cel.

Žalobce po žalované požadoval omluvu a finanční satisfakci ve výši 10,000.000,- Kč s tím, že jednáním žalovaného došlo k zvláště závažnému zásahu do jeho osobnostních práv .

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že ze strany žalované k porušení žádných právních povinností nedošlo. Sociální podmínky odsouzených ve výkonu trestu odnětí svobody jsou obecně upraveny v § 16 zák.č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů. Tento zákon otázku odděleného ubytování kuřáků a nekuřáků neřeší. Podle § 28 odst. 2 písm. b) citovaného zákona o ř.v.t.o.s. ve znění účinném od 1.1.2014 je odsouzený povinen dodržovat zákaz kouření v místech, kde je to vzhledem k možnému ohrožení zdraví nekuřáků nebo z protipožárních důvodů ředitelem věznice zakázáno. Podrobnosti výkonu trestu odnětí svobody při přijímání, umístování, zařazování, přeřazování a zajišťování práv odsouzených a jejich sociálního postavení jsou v souladu s ustanovením § 81 zák. č. 169/1999 Sb. stanovené vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává Řád výkonu trestu odnětí svobody ve znění vyhl. č. 378/2004 Sb. a vyhl. 243/2006 Sb. Otázka kouření v době žalobcova umístění do výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice byla řešena především ust. § 23 odst. 6 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb. ř.v.t.o.s. ve znění účinném od 1.7.2004, dle něhož se odsouzený nekuřák na vlastní žádost umístí vždy odděleně od odsouzených kuřáků a dále je řešeno v § 93 odst. 2 písm. ř.v.t.o.s., který se vztahuje na výkon trestu trvale pracovní nezařaditelných odsouzených, kde je stanovena mj. povinnost, že odsouzení nekuřáci musí být na vlastní žádost vždy ubytováni odděleně od odsouzených kuřáků. Ve Věznici Valdice, k zabezpečení plnění zákona č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami, způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, vydal ředitel Věznice Valdice nařízení č. 1/2006, kterým stanovil opatření k předcházení a mírnění škod způsobených kouřením, alkoholem a jinými návykovými látkami ve Věznici Valdice, které nabylo účinnosti dne 3.1.2006. U plnění stanovených opatřeních, vyplývajících z právních předpisů a nařízení ředitele věznice, se vztahuje na všechny osoby, zdržující se v objektu věznice. Kontrolu provádí vedoucí zaměstnanci a vedoucí příslušníci na všech stupních řízení v rozsahu svého působení. Za dodržování zákazu kouření na pracovištích odsouzených vnitřních provozů věznice odpovídají příslušní vedoucí, kteří podle potřeby nahradí svým pokynem bezpečné prostory pro kouření odsouzených ve smyslu ust. § 3 nařízení ředitele věznice č. 1/2006 Sb.. Kontrolu dodržování opatření provádí na ubytovnách a pracovištích odsouzených vedoucí příslušníci, vedoucí zaměstnanci a všichni zaměstnanci zařazení k výkonu služby na daném úseku. Z osobní karty žalobce je patrné, že byl ve výkonu trestu odnětí svobody veden jako nekuřák, což je zaznamenáno na přední straně žalobcovy osobní karty. Ze záznamu o průběhu pohovorů v období žalobcova umístění ve Věznici Valdice od 15.12.2005 do 24.5.2007 je patrné, že byl ubytován mezi nekuřáky. Podle názoru žalované VS ČR mohlo být neoprávněným zásahem do osobnostních práv žalobce jen konání odporující příslušnému ustanovení zákona č. 169/1999 Sb. Žalovaná se domnívá, že nelze dovodit její

odpovědnost za žalobcem tvrzenou újmu na zdraví, neboť ze strany žalované nedošlo k porušení právních předpisů po dobu žalobcova umístění k výkonu trestu odnětí svobody do Věznice Valdice od 15.12.2005 do 24.5.2007, nevyplývala ze zákona č. 169/1999 Sb., o VTOS, povinnost věznic odděleně umísťovat odsouzené kuřáky od odsouzených nekuřáků. Otázka kouření v době žalobcova umístění do výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Valdice byla řešena především ust. § 23 odst. 6 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb. ř.v.t.o.s. ve znění účinném od 1.7.2004, dle něhož se odsouzený nekuřák na vlastní žádost umístí vždy odděleně od odsouzených kuřáků. Ustanovením § 93 odst. 2 písm. ř.v.t.o.s., který se vztahuje na výkon trestu trvale pracovní nezařazených odsouzených, kdy je stanovena mj. povinnost, že odsouzení nekuřáci musí být na vlastní žádost vždy ubytováni odděleně od kuřáků a nařízením ředitele Věznice Valdice č. 1/2006, kterým se stanoví opatření předcházení a mírnění škod způsobených kouřením, alkoholem a jinými návykovými látkami ve Věznici Valdice.

Podle ust. § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí svého jména a projevu osobní povahy.

Podle ust. § 13 odst. 1, 2, 3 OZ, fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odst. 1, zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Výše náhrady podle odst. 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za něž k porušení práva došlo.

Podle ust. § 2 odst. 1 z.v.t.o.s. může být vykonáván jen způsobem, který respektuje důstojnost odsouzeného a omezuje škodlivé účinky zbavení osoby.

Podle ust. § 2 odst. 2 téže normy, s odsouzenými ve výkonu trestu musí být jednáno tak, aby bylo zachováno jejich zdraví, pokud to doba výkonu trestu umožní. Teprve zákon č. 169/1999 Sb. ve svém ust. § 28 odst. 2 písm. b) ve znění účinném od 1.1.2014 uvádí, že odsouzený je povinen dodržovat zákaz kouření v místech, kde je to vzhledem k možnému ohrožení zdraví nekuřáků nebo z protipožárních důvodů ředitelem věznic zakázáno.

Podle ust. § 23 odst. 6 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb. ř.v.t.o.s., se odsouzený nekuřák na vlastní žádost umístí vždy odděleně od odsouzených kuřáků (ve znění účinném od 1.7.2004).

Základním předpokladem vzniku odpovědnosti podle ust. § 13 OZ je vznik neoprávněného zásahu objektivně způsobitelného narušit, popřípadě ohrozit osobnostní práva chráněná ustanovením § 11 a násl. OZ.

Soud provedl důkaz výsledkem svědků Ivo Z. a Libora O., dále listinnými důkazy, a to:

- přípisem vězeňské služby ze dne 20.12.2007,
- přípisem vězeňské služby ze dne 19.5.2006 a 13.11.2007,
- Sbírkou nařízení ředitele Věznice Valdice ročník 2006,
- osobní kartou žalobce,
- pohovory s odsouzenými,
- publikací Jak přežít kriminál str. 28, 53, 64, 123 a 148,
- Stanoviskem vlády ČR ze dne 30.4.2014.

S poukazem na shora citovaná zákonná ustanovení a výsledky dokazování, má soud za prokázaný následující skutkový děj:

Žalobce byl odsouzen na základě rozsudku Městského soudu v Praze k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 16 let v r. 2002. Vazba trvala od 6.3.2001, trest nastoupil 21.8.2002, konec trestu 6.3.2017 (osobní karta žalobce). Kartou bylo prokázáno, že žalobce je nekuřák, žalobce byl pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do Věznice Valdice. 24.5.2007 byl přemístěn z Věznice Valdice do Věznice Mírov (osobní karta žalobce). Výpovědi svědka Libora O. bylo prokázáno, že se žalobcem byl na jedné cele ve Věznici Valdice. Jednalo se o celu nekuřáckou, ale v prostorách věznice se kouřilo všude. I u lékaře a v kulturní místnosti. Svědek sám podal žalobu a stát se mu omluvil. Dozorci nabádali vězně, aby udávali ty, kteří kouří, ale v komunitě vězňů toto nepřichází v úvahu. Vychovatel kouřil také. Když ho navštívili, kouřil a musel kouř dýchat. Žalobce i svědek měli celu nekuřáckou, ale sousední byly kuřácké a nešlo zabránit tomu, aby kouř neprostupoval do nekuřáckých cel. Když žádali zabezpečení proti kouři, žalovaný nic neučinil. Svědek sám je nekuřák.

Výpovědi svědka Ivo Z. bylo prokázáno, že žalobce zná z výkonu trestu na Pankráci a poté z Valdic. I když se ve věznici kouřit nemá, kouří se všude i za situace, kdy je cela označená jako nekuřácká, stejně se tam kouří. Na chodbě je jedna cela označená jako nekuřácká, dalších 5 je kuřáckých. Příčky jsou tak tenké, že kouř proudí do nekuřácké cely všude, větráním, z toalety, při otevření okna ze spodních cel, kde se kouří. Problémy začaly již v r. 1990 a v podstatě trvají dosud. Pravidelně podávali stížnosti, s žalobcem byl na jedné cele. Stěžovali si i v rámci postupu od dozorců přes vychovatele, psychology, až k řediteli. Kouř jim vadil hodně, proto je přeložili na jinou celu, kde se kouřilo stejně. Situace došla tak daleko, že z bezmoci podali i žalobu. Neví, jak to dopadlo, neboť v průběhu byli zastrášováni. Stále protestovali, že mají právo být mezi nekuřáky, to jim však nepomohlo. Když někdo protestoval, dali ho jinam, aby byl klid, avšak situace se nezměnila. Žalobce si chodil stěžovat k lékaři, měl z kouření zdravotní problémy. Svědek sám navštívil lékaře, poslali ho na vyšetření do Jičína na plicní, měl poškozenou sliznici a měl astma, což bylo z kouření na vedlejších celách. Svědek byl jedním ze šesti žalobců, kteří podávali žalobu. V r. 2008 ji vzal zpět, protože situace byla taková, že např. přišel na celu vychovatel a říkal, že jsou stížnosti na kouření a potom, když byl svědek na vycházce, řekl ostatním, že si stěžoval on. Samozřejmě na to spoluvězni reagovali. Vychovatelé v kanceláři většinou kouřili, i když k nim přišel. Poslední vychovatel, když mu svědek řekl, že je na nekuřácké cele a kouří se tam, řekl, co proti tomu má, že mu to spíš voní. V kulturní místnosti není vidět pro kouř. Kouří se i v čekárně na zdravotním středisku. Pokud se týká stavebnětechnicky oddělené místnosti pro kuřáky, taková nikde není. Pouze na pracovišti je oddělený prostor, který však nemá zase dveře.

Obsahem spisu bylo dále prokázáno, že žaloba byla podána 16.11.2006 u Krajského soudu v Hradci Králové a jedním ze žalobců byl Libor O. a dalším Ivo Z., kteří následně žalobu vzali zpět a řízení bylo zastaveno. Spolu se žalobcem podal žalobu ještě Gustav T., Zdeněk B., Jirí K. Jednalo se o žalobu na ochranu osobnosti, kdy předmětem sporu bylo pasivní kouření ve Věznici Valdice, v čemž původní žalobci spatřovali zásah do svých osobnostních práv.

Dopisem Vězeňské služby ČR ze dne 20.12.2007, adresovaném odsouzenému Jaroslavu Š. do Věznice Valdice bylo prokázáno, že je tam uvedeno, že problematice soužití kuřáků a nekuřáků v podmínkách výkonu trestu odnětí svobody je trvale věnována pozornost a řešení této otázky rozhodně neupadá. Stavebnětechnické řešení ubytovacích prostorů vazebních věznic a věznic a jejich nedostatečná kapacita neumožňuje aktuálně zabezpečit důslednou realizaci příslušných opatření vyplývajících ze zákona č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. Vězeňská služba ČR však v rámci současných možností realizuje opatření sloužící aspoň k částečnému zajištění ochrany odsouzených nekuřáků před škodlivými vlivy kouření. Plňte svou povinnost a v případě, že budete svědkem porušování platného zákazu kouření, ihned upozorněte na takové jednání a tím zajistěte sjednání nápravy ve věci.

Dopisem Vězeňské služby ze dne 19.května 2006 Jiřímu K., Věznice Valdice bylo prokázáno, že je tam uvedeno – vnitřním řádem věznice článkem 12 odst. 33 je odsouzeným zakázáno kouření ve všech kulturních místnostech. Z uvedeného je tedy zřejmé, že všechny kulturní místnosti jsou nekuřácké. Bohužel, tak jako je zakázáno páčání trestné činnosti, a tato je přesto páčána, nelze

z objektivních příčin zabezpečit, že na kulturní místnosti nebude žádný odsouzený kouřit. Příslušníky Vězeňské služby jsou prováděny namátkové prohlídky odsouzených, přicházejících do kulturních místností a kontroly uvedených místností. Případně, že je zjištěno porušení zákazu kouření, je činnost v těchto místnostech přerušena a opět je zahájena až po zahájení následků způsobených kouřením.

Zprávou Vězeňské služby ČR ze dne 13.11.2007, adresovanou Liboru O., Věznice Plzeň, ve věci vyřízení stížnosti, bylo prokázáno, že je tam uvedeno, že stavebnětechnické řešení ubytovacích prostorů, vazebních věznic a věznic a nedostatečná kapacita neumožňuje v současné době zabezpečit důslednou realizaci příslušných opatření vyplývajících ze zákona č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. Stížnost byla vyhodnocena jako důvodná z objektivních příčin.

Stanoviskem vlády k přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti ze dne 30.dubna 2014 bylo prokázáno, že žalobce podal stížnost u Evropského soudu pro lidská práva, a to 9.prosince 2013. Soud vyzval vládu, aby se vyjádřila k přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti. Ve věci ochrany proti pasivnímu kouření se vyjádřila vláda tak, že vnitřní řád věznice striktně vymezoval a vymezuje prostory určené pro kouření a ty, kde je kouření zakázáno. Odsouzení zejména nesmí kouřit v místech, kde by ohrožovali zdraví nekuřáků, přičemž zákaz kouření platí také v kulturních místnostech. Dodržování zákazu kouření bylo ve věznici vždy kontrolováno. Na nekuřáčkou celu č. 310 byl stěžovatel přestěhován na vlastní žádost. Vláda připouští, že větrací šachtou propojující toalety mohla část cigaretového kouře osoby, která v níže položené cele případně kouřila, pronikat na toaletu cely. Toaleta je však oddělena od zbytku cely uzavíratelnými dveřmi. Žalobce ve svých stížnostech kritizuje podmínky výkonu trestu a nedostatečnou ochranu proti pasivnímu kouření ve vztahu k cele č. 304.

Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána co do základu, po právu. Žalovaný namítal, že ust. § 8 odst. 2 zák.č. 379/2005 Sb., týkající se zákazu kouření v budovách státních orgánů, ve znění účinném do 30.6.2010, se v době umístění žalobce ve Věznici Valdice nevztahovalo na ubytovny odsouzených ve věznici, neboť toto nelze považovat za budovy státních orgánů. Namítal, že neoprávněným zásahem do osobnostních práv žalobce může být jenom konání odporující příslušným ustanovením zákona č. 169/1999 Sb. o výkonu trestu odnětí svobody. Pokud však žalovaný namítal, že se z jeho strany nemůže jednat o neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobce, neboť svým jednáním neporušil žádný z uvedených předpisů, soud má za to, že k neoprávněnému zásahu může dojít také opomenutím nebo neřešením určité situace. Bylo nepochybně prokázáno výpověďmi svědků i dalšími listinnými důkazy, že žalobce je nekuřák. Slyšení svědkové byli nekuřáci a byli dlouhodobě vystaveni pasivnímu kouření ve Věznici Valdice. Společně podali v r. 2006 žalobu na ochranu osobnosti s tím, že neoprávněný zásah do svých osobnostních práv spatřovali v zásahu žalovaného do jejich zdraví, když byli obtěžováni jako nekuřáci kouřem. Žalovaný, přes urgence žalobce, přes četné stížnosti i stížnosti osob, které původně podali žalobu, tuto situaci vůbec neřešil. Řešil situaci tím, že žalobce, stejně tak jako svědek Z., byli na svou žádost přeloženi do nekuřácké cely. Nicméně bylo prokázáno, že ač byla cela kuřácká či nekuřácká, pasivnímu kouření byli vystaveni v cele věznice. Žalovaný připustil, že tomu tak skutečně je a ve věznici není oddělený prostor pro kuřáky a nekuřáky.

Soud tedy dospěl k závěru, že obtěžováním žalobce pasivním kouřením došlo k zvlášť závažnému zásahu do jeho osobnostních práv. To, že měl zdravotní problémy, potvrdil i svědek Z., který sám měl zdravotní problémy, když byl odeslán do Jičína na plicní oddělení, kde bylo zkonstatováno poškození zdraví v tomto směru. Soud dospěl k závěru, že pokud žalobce požadoval morální satisfakci ve formě omluvy, tuto mu nelze přiznat, neboť požadovaná omluva nekorespondovala se skutkovým dějem a je nepřiléhavá.

Z titulu zvlášť závažného zásahu přiznal soud žalobci částku 200.000,- Kč. Ve zbytku byla žaloba zamítnuta. Žalobce požadoval 10.000.000,- Kč. Soud pro stanovení finanční satisfakce stanovil objektivní hledisko, žalobce netvrdil a ani neprokázal rozsah způsobené újmy. Nicméně objektivně pasivní kouření zásahem do sféry zdraví je i s přihlédnutím k tomu, že žalobce, stejně tak jako svědci, byli zařazeni do výkonu trestu odnětí svobody. Soud připouští, že výkon trestu odnětí

svobody a věznice není hotelem, kde by si vězni mohli diktovat co chtějí a nechtějí. Nicméně kouření je nešvarem ve společnosti, kdy je obecný zájem toto vymítit a Ti, kteří kouří, jsou v podstatě nemocní. Nemůže být k tíži těch, kteří nekouří, připisováno, že větší část lidí ve věznici kouří. Soud přihlédl i k tomu, že pokud je osoba ve výkonu trestu odnětí svobody, nemůže se volně pohybovat, nemůže jít např. na procházku nebo do jiných místností, aby se kuřáků zbavila. Nezbyvá jim nic jiného než skutečně kouř pasivně dýchat a to neustále.

Soud proto rozhodl jak ve výroku rozsudku shora uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť žalobcův nárok byl co do základu po právu a rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Při rozhodování o nákladech řízení soud postupoval dle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 7. 2015 [k tomu srovnej čl. II bod 1 přechodných ustanovení zákona č. 139/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon)]. S ohledem na tuto skutečnost tedy soud přiznal žalobci náhradu nákladů v paušální výši za 26 úkonů á Kč 300,- dle vyúčtování žalobce ze dne 8. 4. 2016 dle ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. v platném znění ve spojení s ust. § 2 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle [§ 151](#) odst. 3 občanského soudního řádu a podle [§ 89a exekučního řádu](#) a náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši Kč 4.000,-, tj. celkem Kč 11.800,-. Soud nepřiznal žalobci paušální náhradu nákladů za zaslání stížnosti ze dne 16. 10. 2014, zaslání stížnosti na obstrukce ze dne 13. 11. 2007, zaslání žádosti a dotazníku ČAK ze dne 20. 8. 2008 a 3. 5. 2008, zaslání žádosti ČAK ze dne 15. 12. 2010 a 6. 1. 2010, zaslání dopisu advokátovi dne 6. 1. 2011 a 17. 1. 2011, sdělení ČAK ze dne 27. 1. 2011, zaslání stížnosti ze dne 27. 1. 2011, zaslání dopisu advokátovi ze dne 27. 1. 2011, zaslání textu ÚS ČR ze dne 31. 1. 2011, dopis advokátovi ze dne 2. 3. 2011, zaslání odpovědi ÚS ČR ze dne 3. 1. 2012, dopis advokátovi ze dne 14. 2. 2012 a zaplacení poplatku dne 11. 11. 2013, neboť žalobce uskutečnění těchto úkonů nedoložil, resp. se nejedná o podání ve věci samé ani jiné úkony, které by bylo lze podřadit pod ustanovení § 11 zákona č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) per analogiam.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 08. dubna 2016

JUDr. Dagmar Stamidisová, v.r.
soudkyně

Za správnost:
Dagmar Lasková